

Strålände Jul

K.J. Stjernström, 2014-08-03

Lars fyllde grogglaset till kanten med tonic water och såg hur bubblorna dansade med is och gin. Han fuktade sin högra tumme på glasets immade yta och slickade i sig vätskan som en försmak på vad som komma skulle. Med glaset i hand kände han hur julfriden började infinna sig trots att det bara var den 22:a. Alla julklappar och all mat var köpta. Den närmaste släkten samlades hemma hos dem och de visade sig glada att hoppa på både pepparkakskristyrande, julgransklädnad, hundpromenader och köttbullsrullning. Håkan hade till och med erbjudit sig att vara tomte. Allt Lars behövde göra var att se till att både han och grogglaset var lagom fulla. Det här skulle bli den bästa julen på många år. Med mys i blicken strosade han genom huset och kände hur han utstrålade frid och glädje omkring sig.

I köket stod Gunilla och pratade i telefon samtidigt som hon spejade ut i mörkret genom fönstret och försökte få Bertil och Sofia att faktiskt göra några pepparkakor också, och inte bara äta upp degen.

'Ja. Ja. Mm. Ja, det är klart. Nej. Men ska ni inte... Nej. Nej, inte så här års... Ja det är klart. Ja. Men vi kommer. Sitt kvar där så kommer någon och... Ja. Precis. Ha det bra. Häls...'

Gunilla la ned telefonen och höjde rösten så att hela huset skulle höra.

'Okej, så här är det. Mamma och pappa har kört fast med bilen. Eller nej, de har inte kört fast, bilen har stannat. Och pappa, ja ni vet hur min pappa är, vill inte ringa på bärgare för han *vet* ju vad som är fel, men någon måste åka och hämta dem.'

Lars höll upp sin ännu immiga grogg och log urskuldande mot sin fru samtidigt som han gav henne en blöt kyss på kinden. Hon smakade mjöl och svett.

'Har Håkan kommit tillbaks med Rumpen än?'

Gunilla skakade på huvudet. Rumpelstiltskin var inget namn för en hund, tänkte Lars, men det är så det blir i en demokrati.

Krister stack in huvudet i köket.

'Linnea har migrän, så hon ligger och vilar sig, men om någon annan kan hjälpa Kasper att klä granen så kan jag åka.'

'Okej älskling, vill du hålla kolla på de här små monstren så de inte äter så mycket pepparkaksdeg att de spricker,' sa Gunilla och kramade om de båda barnen som kiknade av skratt, 'eller vill du hjälpa Kasper klä granen så den får något pynt över en och tjugo i år?'

Lars kände en rysning längs ryggraden.

'Alltså, jag har ju inte druckit något. Än. Så jag kan åka. Om det behövs.'

'Din skurk,' skrattade Gunilla och boxade honom kärleksfullt på armen, 'var planen att inte lyfta ett finger den här julen?'

'Man kan ju alltid försöka,' log han tillbaka och önskade att han lyckats. 'Var är de?'

'Bilen stannade i nedförsbacken vid Ruggen, så de står längst ned i den svackan, på busshållplatsen.'

'Inga problem, jag är tillbaka på ett litet kick! Spara lite deg till mig.'

Det sista la han till med en blinkning till barnen som passat på att fylla sina små munnar med kakdeg när Gunilla tittat bort.

'Minus fem grader, i helvete heller!' mumlade Lars medan han gick genom snön mot bilen. Han skulle allt tala förstånd med termometern när han kom tillbaka. Tänk om den där väderstationen han hade sett på Clas Ohlson sattes ned när det blev mellandagsrea? En lagom julklapp till honom själv. De bästa julklapparna köper man själv, tänkte han medan han sopade bort snön från framrutan med jackärmen.

Underlaget var slirigt och sikten skral när han gled iväg i mörkret i deras blå Ford Escort. Han höll den kalla ratten med jackärmen samtidigt som han försökte torka insidan på rutan med den andra. Efter några hundra meter gav han upp försöken och stannade bilen för att gå ut och skrapa rutan. Kylan bet hårdare nu, och han kände sig bottenfrusen här han hoppade in i bilen för att åka vidare. Han höll sina kalla händer mot fläkten i hopp om att få lite liv i dem. Han kunde redan nu höra Birgers röst som förmanade honom om att man måste ha handskar när man körde bil på vintern. Man vet aldrig när man kan bli strandsatt mitt ute i skogen. Lars tänkte att det var rätt åt honom att sitta där han satt, om han nu var så förberedd så gick det väl ingen nöd på honom. Men det är klart, svärmor var ju inte lika tjurskallig och envis, så för hennes skull åkte han.

En mötande bil blinkade åt honom och han höll upp handen till en hälsning, så som man gör på landet, utan att se vem som körde. En annan stackars jävel som är ute och hämtar strandsatta släktingar, tänkte han och kände hur blodcirkulationen började komma igång i händerna igen. Han saktade in redan innan krönet på backen, han visste hur halt det kunde vara i backen, och rullade långsamt ned mot busshållplatsen där svärföräldrarnas bil skulle stå. Men det gjorde den inte. Han körde in till sidan och klev ut och såg sig omkring. Ingenstans kunde han se någon bil. Han hoppade in igen och fortsatte köra. De hade säkert blandat ihop backarna och var de var någonstans.

Han passerade en, två, tre ytterligare busshållplatser, men ingenstans såg han någon bil. Han hade faktiskt inte sett någon annan bil på vägen än den som hälsade på honom. Han blev alldeles kall samtidigt som han kände hur ilska kokade inom honom. Det var ju så typiskt, så jävla typiskt! Här tvingas han ut i kylan helt i onödan. Och där hemma stod hans grogg och blev bara varmare och

mer avslagen för varje sekund som gick. Han gjorde en snabb U-sväng och uppeldad av ilskan lät han gaspedalen tryckas allt längre ned.

Bilen flög fram genom den yrande snön och Lars struntade fullkomligt i hur fort det gick. Han skulle hem till sin grogg och rädda det lilla av julen som fans kvar. Det var först när bilen snurrade runt på en isfläck, och han fann sig glidande baklänges som han vaknade till ur sina tankar. Hur var det man skulle göra i ett sådant här läge, koppla ur och pumpa med bromsen eller lägga i backen och motorbromsa, eller. Så långt hann tankarna, innan bilen majestätiskt gled av vägen och snyggt fickparkerade sig i den omfamnande snön.

Först satt Lars bara och stirrade framför sig medan den vänstra blinkern tickade. Sen stängde han av den och fortsatte sitta i tystnad. När säkert fem minuter hade gått försökte han starta bilen igen, och även om motorn gick igång så spann bara däcken. Han skulle inte komma någonstans ikväll. Han satte på varningsblinkern, klev ur och började gå hemåt med händerna djupt nedkörda i byxfickorna. Vilken strålande start på julen.